

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Men mener fru Louise Frevert ikke, at det bør være sådan, at rabatter og støtteordninger til befolkningen skal gives til dem, der har mest behov for dem? Og hvorfor er det så, at studerende, enlige forsørgere med lav indkomst, kon-tanthjælpsmodtagere og arbejdsløse skal betale licens, hvis pensionister ikke skal? Altså, jeg forstår det ikke, for jeg tror da, vi har en fælles opfattelse af, at rabatter og gratisydelse og sådan noget da skal gives efter behov og ikke efter et eller andet andet besynderligt kriterium.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Den rabatordning, man har på nuværende tidspunkt, er sådan, at de pensionister, som nyder godt af rabatordningen, også er dem, som har størst behov for den. Og jeg vil nok sige, at for den resterende del af dem, som hr. Per Clausen mener har behov for det, er det jo så et spørgsmål om en vurdering af, om man synes, at det er nødvendigt, at de får en rabatordning.

Se, der er jo ikke nogen forskel – det er også blevet sagt tidligere fra den her talerstol – på den ordning, der har været tidligere for dem, der betalte licens, og dem, der betaler licens på nuværende tidspunkt. Så forskellen er jo overhovedet ikke stor, tværtimod. Det er samme ordning, der kører videre.

Nu er det bare for at være på højde med den teknologiske udvikling, at man har valgt at have den her form for mediicens og opkrævning. Og stadig væk skal vi også huske på, at det kun er én opkrævning pr. husstand. Så hvis der nu er ni personer i en husstand, der har både fjernsyn, mobiltelefoner og alt muligt andet, kan man jo ikke sige, at det er en dyr investering i fremtiden.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Det er nu hr. Jakob Axel Nielsen.

Jakob Axel Nielsen (KF):

Medieforliget hviler, som de fleste ved, på en meget bred aftale, faktisk mellem alle Folketingets partier på nær Enhedslisten. Og medieforliget opererer med, at det er en såkaldt apparatgift, altså en afgift, en licens, der betales for alle apparater, som kan afspille nogle af de ydelser, som leveres fra TV 2-regionerne eller Danmarks Radio. Og det er jo etableret i en tid, hvor den

høje teknologi gør, at mange af de ting, som vi før hørte i en radio eller så på et fjernsyn, nu kan høres på en mobiltelefon eller på alle mulige andre nye former for højteknologisk udstyr – computere kan man se tv på.

Så i og for sig mener vi Konservative, at det er fornuftigt, at man har udvidet licensbegrebet til at være en apparatgift. Det er det naturligvis kun under den forudsætning, at man mener, at man skal have en licens, og at det ikke skal være skatteyderbetalt over finansloven. Men det mener vi Konservative nu altså. Vi mener, at det skal være en licens. Og i begrundelsen for det er jeg meget enig med hr. Mogens Jensen i, at det er vigtigt, at vi sikrer en armslængde til Danmarks Radio og TV 2-regionerne, at vi sikrer den redaktionelle frihed, så det ikke er overladt til skiftende regeringer via finanslovforhandlinger at afsætte midler til de her to medier, som vi nu taler om, altså Danmarks Radio og TV 2-regionerne – som i sig selv jo består af mange medier, men er to virksomheder.

Kl. 16.15

Når det så er sagt – og det er nogle principielle grunde – er det også ubetænkeligt at have en apparatgift, fordi alle så at sige har et apparat, der kan modtage en af de her ydelser. Jeg tror, hr. Mogens Jensen meddelte, at det var 93 pct. af befolkningen, man vidste havde nogle apparater, der kunne modtage de her ydelser, og man skal betale for de ydelser, som Danmarks Radio og TV 2-regionerne leverer, og derfor er det utænkeligt af den grund.

Skulle der så være et lille hjørne, hvor der var nogle, der ikke kunne modtage ydelser, er der jo fastsat regler for, hvorledes man, uden at det skyldes, at man har koblet apparaterne fra elnettet, kan søge Danmarks Radio om at få en fritagelse. De regler i den gamle ordning eksisterer også i den nye ordning.

Skal vi så kigge på det konkrete forslag fra Enhedslisten, kan man argumentere for, at der er nogle, der heroppe fra talerstolen har sagt, at det i og for sig er meget sympatisk. Ja, det er måske rigtigt, men man må bare sige, at hvis det er sådan, at der er nogle, der skal have en rabat, så er der nogle andre, der kommer til at betale for den her rabat. Det koster 1,4 mia. kr. at gennemføre den her ordning. Det er nok ikke lige det, Danmarks Radio har brug for i den nuværende situation.

Mange af dem, der har efterspurgt en fritagelsesmulighed – jeg forstår, Enhedslisten har fået mange e-mails om det – er studerende, og det er